Tiende jaer. Nr 145. Zaterdag, 5 December 1863.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dingsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M. F. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad zonder rijk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel . . . . . 15 »
De rekiomen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duydelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moet aengenomen worden. Deze laetste, voor vrysch zyne schrijvers volgende keeren gegeven zeuten voor hoeger cijfers.

TONGEREN, DEN 5 DECEMBER.

Komt de Kamer haest byeen?

Dezer dagen hebben wy het ongeduldig publiek doen hopen, dat de Kamer dezer dagen zou byeenkomen, aengezien M. Nothomb zyn rapport voltooid had, en de kommissie gisteren, vrydag, moest vergaderen.

Dat is dan ook zóó wel gebeurd; men heeft het rapport gelezen betrekkelyk het regterlyk onderzoek, hetwelk met algemeene stemmen, en eene onthouding, tot de goedkeuring der kiezing besluit. De onthouding, en het is ligt begrypelyk, is die van M. Hymans.

Het werk van M. Nothomb is naer de drukkery gezonden: hetzelve is echter zoo groot, dat het op bepaelden tyd niet zal kunnen afgedrukt zyn.

Voor den 7 of 8 december zal de Kamer niet kunnen vergaderen, zoodat wy, na zoo wat vier weken sessie, nog niets hebben zien uitrigten, hoewel die heeren omtrent de 50,000 fr. aen het land hebben gekost, daergelaten nog wat nadeel zy door verzuimenis, aen het algemeen welzyn toebragten.

Voeg er nu nog eens eene lange en kostbare diskussie by — want al besluit het rapport tot de goedkeuring der kiezing, toch zal men diskuteeren, omdat men aen het land wil bewyzen dat wit, zwart, dat zwart, wit is. Over de stemming willen wy niet spreken. De meerderheid met *twee* stemmen, hebben ze in hunne magt.

Maer ook het land begint die schandalige komedie — welke ten nadeele van België, en enkel ten pleiziere van een gevallen doktrinair kopstuk — gespeeld wordt in te zien, en men zal er nota van houden, als de heeren ministers eens op nieuw met het kiezerskorps willen afrekenen.

Het publiek wordt ongeduldig en vraegt trappelend « het stuk! » om het des te eerder en naer verdienste te kunnen uitfluiten.

Ziehier, volgens eene briefwisseling van het liberael blad *la Meuse*, van Luik, eene ernstige moeijelykheid die onder de voeten van het ministerie ontstaet, in zake der studiebeurzen:

« De commissie van den Senaet gelast met het onderzoek van het wetsontwerp op de studiebeurzen bestaet uit zes liberalen en vier katholieken: MM. d'Anethan, Della Faille, de Robiano, de Rasse, Lonhienne, Pirmez, Forgeur, Dubus, Gheldorf en de Cock.

» Een lid heeft het inzigt te kennen gegeven om eene wyziging voor te stellen strekkende om de magt aen de gemeenten te erkennen tot het aenveerden van legaten ten voordeele van het hooger onderwys. Gy zult by den eersten oogslag het bereik van een zulkdanig voorstel erkennen. Met geestdrift door de regterzyde des Senaets bejegend, zal het tot gevolg hebben de wet te doen wyzigen en haer naer de Kamer te doen terugzenden. Wat zal er daer geschieden? In een onlangs gehouden banket van de vereeniging der oude studenten van Brussel, is de vraeg opgeworpen geworden. Er zyn daer beteekenisvolle woorden uitgesproken door officieele persoonaedjen in den zin dezer wyziging. M. Bara, die deze strekkingen in de Kamer bestreden heeft, heeft willen antwoorden; maer zyne eigene vrienden hebben hem niet laten spreken. Ik moet my geweld vergissen, of die onenigheid bevat in haren schoot erastige moeijelykheden voor de toekomst, indien men er niet in gelukt de verdwaelde liberalen de doling te bewyzen waer in zy by deze gelegenheid vallen. »

M. Guillery, lid van de Kamer der volksvertegewoordigers, voor wiens leven men gevreesd had, gaet een deel van den winter in Italië doorbrengen.

Dus gaet de reeds zoo flauwe meerderheid van het ministerie van zes op vyf dalen; vyf stemmen meerderheid, namelyk de stemmen van de vyf ministers die leden der Kamer zyn.

Het ongeval dat het ministerie treft, zou dan de vernietiging der kiezing van Brugge voor hem nutteloos maken, zelfs indien MM. Devaux en d'Hoffschmidt herkozen werden, want zyne meerderheid is te klein om te kunnen aen het schotelken blyven.

Een middel om den oorlog tegen te gaen.

Men leest in eenen brief uit Parys:

Overigens is de financieele toestand waerin wy verkeeren, van zelf reeds voldoende om den keizer genatigheid voor te schryven; de leening van 500 millioen (sommigen spreken zelfs van 600 millioen) met een aental nieuwe belastingen, hangt ons als eene bedreiging boven het hoofd. Hoe, by zulk een financieelen toestand, oorlog te voeren?

Parmentier en de aerdappel.

Het is aen Parmentier dat men de invoering van den aerdappel, als eetbaer voedsel voor den mensch, verschuldigd is. Wanneer hy spraek van deze gereedgebakken broodjes op groote pattyen land te kweeken, lachte men hem vierkant uit. Ware het nog maer op een bloembeddeken geweest, in den lichting . . . als rareteit. Neen, neen, zoo niet gehoord, zegden de boeren van dien tyd. Eerst de eikels, daerna de boonen? Vivat het koorn, hetwelk gemaelen, gebunteld, gebakken moet worden!

Hy wilde de landbouwers aenwakkeren om er te planten, hy zegde en overtuigde hun op alle toonen, dat onder andere voordeelen de aerdappel, — vooral in 't begin, toen hy nog in zyne volle kiockte was, — zoo geen goeden grond vereischt als het koorn, en dat hy eene gezonde en voedende spys aen minderen prys oplevert.

Hy deelde aerdappels uit aen de boeren die in zyne buert woonden; men ontving ze zonder dankbaerheid, en achter zynen rug wierp men ze met verachting op den mesthoop, zonder zich te geweerdigen ze te planten; hy gaf er aen Pier en Jan; hy gaf er aen de beloochtige menschen; zy wierpen ze in de grachten, zonder zich te moeite te geven ze te koken en te proeven. *Parmentier met zyne aerdappels*, heette men hem, en hy kreeg nog eenen bylap toe!

De goede man ondervond dat het somtyds zoo moeijelyk is een nieuw gedacht in het hoofd van den mensch te krygen, als een nagel met den kop voorop in eene plank te slaen.

Rond zyn stuk land, waer zyne aerdappels stoaden, deed hy eenen tuin plaetsen; daerna deed hy uitkloken dat hy op het punt was zyne aerdappelen uit te doen, en ter dier gelegenheid liet hy weten aen welken prys zy by hem verkrygbaer zouden zyn.

Niemand kwam op. Hy dacht: ik zal u wel hebben! Hy deed dan by het aerdappel-veld groote plakkaerten hangen aen staken; by die plakkaerten werd strengelyk verboden door het tuinwerk te kruipen, en groote bedreigingen werden gedaen tegen de stouterikken, die zich zouden durven veroorloofd hebben zyne kostelyke aerdappels te stelen. Daerenboven deed hy rond het beluik wel gewapende mannen de waecht houden.

Nu, het gebeurde dat op zekeren nacht de wakers achterbleven; gy hadt eens moeten zien hoe het aerdappel-veld den volgenden nacht werd bestormd en geplunderd! De

---

HET FEEST VAN ST-NICOLAES.

LEGENDE.

Wat vreemd verschynsel is toch die jaerlyksche algemeene viering van het St-Nicolaes-feest! Verbeeldt u in het volle midden der 19e eeuw het feest van eenen Katholieken Heiligen gevierd te zien, niet alleen door Katholieken, maer zelfs door Joden en ongeloovigen, door Protestanten, door Russen en door Grieken, alsof nimmer eenig scheuring, hervorming of beeldstorm hunne gemeenschap met de Heiligen der Roomsch-Katholieke Kerk verbroken had! Wat moet toch het leven dier Kerk diep in het leven der volkeren zyn ingedrongen, dat noch verloop van eeuwen, noch staets-en godsdienst-omwentelingen een feest hebben kunnen uitroeijen, hetwelk over eeuwen uit die Kerk zynen oorsprong nam en ondanks de schreeuwendste tegenspraek van latere beginselen en gebruiken tot op heden bleef voortbestaen! Het is waer men spaert geene moeite om aen het St-Nicolaes-feest zyne Katholyken oorsprong te betwisten, maer de weinig bevredigende en moeijelyk overeen te brengen uitkomsten van de nasporingen der geleerden laten ons nog het volle regt om de aenspraek van den Katholyken Heilige op den oorsprong van *zyn* feest te handhaven. Immers terwyl de eene navorscher der oudheid het St-Nicolaes-feest als een overblyfsel van de voorwinter-feesten der oude Germanen wil aengemerkt zien, ontdekt een andere dat wy die feestviering aen de Spanjaerden ontleend hebben, die gewoon waren jaerlyks op 5 December, een feest te vieren, *Sapata* genaemd, hetwelk bestond in het geven van geschenken aen kinderen, bloedverwanten en vrienden. Tegenover zoodanige tegenstrydigheid vermeenen wy geregtigd te blyven om het St-Nicolaes-feest als een Katholiek feest te beschouwen, en om veeleer de verklaring zoowel van het eigenaerdig karakter als van de zonderlinge duerzaemheid dier feest-viering te zoeken in het leven van den Heilige zelf en in de hem na zyne dood algemeene betoonde vereering.

Ziedaer dan ook hetgeen wy ons voorstellen in de volgende regelen zoo kort mogelyk te doen.

Dat de H. Nicolaes, zoo al niet tydens zyn leven dan toch kort na zyne dood eene buitengewoone vermaerdheid verworven heeft, blykt uit de byzondere vereering welke hem, zoowel door de Roomsche Kerk in het Westen, als door de afgescheiden Grieksche Kerk in het Oosten, sedert eeuwen is bewezen geworden. In Rusland kende en kent men nog heden geenen grooteren Heiligen dan den H. Nicolaes en stelt men zyne vereering zelfs boven die van alle andere Heiligen die na de Apostelen leefden. De heerlyke lofzangen welke hem weleer in de vermaerde H. Sophia-Kerk te Konstantinopel werden toegezongen en thans nog jaerlyks onder de vergulde koepels der Sobors (tempels) van Kiew en Moskou weergalmen, getuigen van den byzonderen eerbied welke den Heilige steeds door de Grieksche Kerk is toegedragen. In geheel westelyk Europa, betoonde de Roomsch Katholieke Kerk hem niet minder eer. Het is toch bekend, dat reeds in de 10e of 11e eeuw kerken onder zyne byzondere aenroeping in ons vaderland gesticht werden en dat de buitengewoone vereering waervan hy in Italie, Duitschland en Frankryk het voorwerp was, van de 8e eeuw dagteekent.

Overal werden toen reeds kinderen naer zynen naem genoemd; overal vond men kerken waervan hy Beschermheilige was; overal werd zyn feest gevierd dat op den 6 December was vastgesteld. Zelfs nog vroeger zyn er sporen van de hem beweze vereering te vinden. Reeds in de tweede helft der 7e eeuw hield Andreas, aertsbisschop van Creta, eene lofrede op den H. Nicolaes welke nog bestaet, en meer dan eene eeuw te voren, omstreeks het jaer 530, deed keizer Justinian te Constantinopel eene der prachtigste kerken, onzer zyne bysondere aenroeping ophouwen en inwyden.

Waerin nu moet de oorzaek dier buitengewoone vermaerdheid gezocht worden? Voorzeker zal de H. Nicolaes wel tydens zyn leven in deugd en heiligheid, in liefde tot God en den evenmensch hebben uitgeschitterd; — maer dat hebben onder de talloze heiligen der R. K. Kerk ook anderen gedaen, wier roem nogtans slechts binnen enge grenzen geperkt bleef. Teregt zal het hem wel tot eer zyn aengerekend van behoord te hebben tot die 318 bisschoppen welke in de kerkvergadering van Nicea, tegen de magtige kettery van Arius, de verklaring uitspraken dat Jesus-Christus, Maria's zoon, God is, *medezelfstandig aen den Vader*: — maer diezelfde eer zou dan ook aen de 317 overige bisschoppen gelyke vermaerdheid moeten geschonken hebben. Ongetwyfeld zal het zyn roem verhoogd hebben, gerekend te zyn geworden onder die veertig Martelaren, welke onder den bloeddorstigen Licinius voor de zaek des geloofs leden; — maer zoo vele Martelaren hebben veel wreedere straffen onderstaen zonder eenen naem als dien van den H. Nicolaes te hebben verworven. Er moet dus eene andere rede voor gezocht worden. En werkelyk die rede bestaet en ligt zoo voor de hand dat diegene haer willens en wetens over het hoofd zien, welke weigeren haer te erkennen in den roemryken titel van *Thaumaturgus*, den H. Nicolaes zoowel in de Oostersche als in de Westersche Kerk door alle eeuwen geschonken *Thaumaturgus — Wonderdoener*. Ja, wat het ongeloof en de nieuwerwetsche geleerdheid er ook van zeggen mogen, in dien titel alleen ligt eene voldoende reden zyner vermaerdheid. God schonk aen zynen dienaer eene byzondere magt over de krachten der natuer; Hy gaf hem de gaef der wonderen, en de goede Nicolaes, wiens naestenliefde geene grenzen kende, bezigde deze gaef slechts om aen ongelukkigen wel te doen. Menigvuldige bewyzen moet hy daervan in zyn leven gegeven